

Violència. Quina violència?

Escrito por I. Rebollo
Viernes, 15 de Julio de 2011 17:36 -

Violència. Quina violència?

El Crit (Edward Munch) Un subjecte crida sense veu, un crit sord d'angoixa, una sòrdida denuncia.

La notícia de que una indigent (*quin eufemisme!*) ha mort violentament a causa de les cremades que li van ocasionar tres joves ens commou. És que no hi ha límits a tanta barbàrie?

De ben segur que el fet genera reaccions oposades i que la nostra justícia personal ja ha actuat, en forma d'opinió sobre els presumptes culpables. Personalment no me satisfà restar en aquest nivell de crítica, prefereixo endinsar-me en l'estructura, abandonar el típic discurs denunciant que no porta en lloc.

Per dur que sembli afirmar-ho, la violència i l'ésser humà són consubstancials; sempre ha format una parella estable. L'hem vist manifestar-se encoberta rera al vel de les guerres polítiques, ideològiques, religioses. Quan aquestes circumstàncies "*l'expliquen*" el nostre patiment rep una trista raó que dóna sentit al fet violent. Així ha passat amb els atroços fets dels camps de concentració, o amb la violació massiva de dones en la guerra de l'antiga Iugoslàvia. Barbaritats humanes que s'escuden en el fet bèl·lic, però que alarmarien a qualsevol animal dels anomenats domèstics.

Quant la violència troba l'absurda raó en l'immigrant, en l'estranger, en l'estrany, en certa manera ens relaxa. Però quan s'efectua de forma gratuïta com a odi pur i nu, sense sublimar i és feta per subjectes localitzats en un status social i econòmic normalitzats, els nostres esquemes es derrueixen.

Violència. Quina violència?

Escrito por I. Rebollo

Viernes, 15 de Julio de 2011 17:36 -

Violències de quant blanc

De fet no es més llunyana que la de la guerra. Perich deia:

“Si un locutor aparece en la televisión y dice que acaban de morir mil quinientas personas en un bombardeo, los espectadores dirán “¡Dios mío!”; pero si el mismo locutor dice: ¡“Mierda!” , los espectadores dirán: ¡“Esto es intolerable”! Y organizarán una campaña para acabar con el locutor ”

Hi ha violències programades, uniformades i d'altres que no ho són. Si l'ésser humà és així, cal preguntar-se qui fa despertar tanta agressió gratuïta. Qui ho ha fet amb aquests tres joves i la seva acció (per la qual han de pagar) i qui ha privat de mitjans a la indigent sobre la quals s'han encruelit.

La societat permissiva

Ens banyem i nedem molt malament en un neoliberalisme que empeny a l'anul·lament del subjecte, a l'exclusió de les individualitats, a les particularitats aixafades. Des del psicoanàlisi afirmem la declinació de l'autoritat paterna. Sota l'epígraf d'una societat més justa s'amaga la manca de referències i la permissivitat excessiva que desorienta, que genera monstres buits que deuen gaudir de qualsevol manera, pels quals emulant a Nietzsche: - “*Déu ha mort. Tot està permès*”

Fins i tot la justícia es transforma en permissiva argumentant mesures de reinserció que manquen de unes bases mínimes de funcionament i credibilitat.

És així com deu entendre's la sentència de Hobbes: “*L'home és llop per a l'home*”. Quan no existeixen cartells indicadors que orientin al subjecte, l'acte substitueix a la idea, l'acció a la reflexió i no hi ha sublimació de l'agressivitat. Quan els papers materns i paterns apressats per la manca de temps són delegats, el fracàs resta assegurat.

Violència. Quina violència?

Escrito por I. Rebollo

Viernes, 15 de Julio de 2011 17:36 -

Addicions, anorèxies, bulímies, depressions, angoixa, pànic... una societat de mercat que crea inadaptats que seran enviats a institucions o al miler de tècnics que tractaran de reformar al subjecte amb la química més moderna, sota arguments de qüestions genètiques, el que simplement és la solitud del no res.

Fa uns mesos un avió xipriota que assajava uns sistemes sofisticats de navegació, va patir un accident, no perquè la seva tècnica estigués defectuosa, sinó per la manca de domini de la llengua anglesa per part dels pilots, que no van aconseguir entendre's. Sempre el factor humà. Gastem més en protocols d'avaluació que en l'avaluable.

La indigent, el marginal agredit, és el residu del sistema que molesta: funciona com a objecte de rebuig, malgrat que per una altra part ha estat l'únic capaç de sortir-se'n del sistema, si bé dormia al recés d'una sucursal bancària (*quina ironia!*). Tal vegada pel seu atreviment hagi ofès tant als joves violents i el seu funest foc purificador.

Violència de l'estat que genera pobresa, violència dels joves que ataquen el ròssec de l'estat que funciona com a mirall que reflecteix les seves imatges.

Malgrat les respostes socials i judicials, el Real del subjecte insisteix i quan es troba davant l'abisme de qui és, o va a preguntar-ho o fa barbaritats.

Quants llegiran aquestes reflexions. Quants som capaços de dedicar uns moments a la reflexió. Quants tenen temps per a reflexionar.

Durant la II Guerra Mundial, un oficial alemany va visitar l'estudi de Picasso i alabant la seva pintura modernista es va aturar davant del Guernica i preguntà: "*Això ho ha fet vostè ?*" al qual Picasso respongué : -

No. Això ho han fet vostès

!